

[Lannung.]

tanken, hvad jeg haaber at man kan. Jeg agter at stille Forslag om en Ændring i Lovforslaget paa dette Punkt.

Jeg tror, der vil ligge en stor Værdi i at give denne Fond et bestemt Formaal paa Børne- og Ungdomsforsorgens Omraade, en Fond med Opgaver og Formaal, som man ligefrem kunde faa Lyst til at testamentere til og derfor gerne slog sig til Taals med, at ens opsparedede Penge gik til dette gode Formaal, naar man intet Testamente oprettede. Man kan ogsaa sige det saaledes, at da disse Arvebeløbs Herreløshed først og fremmest fremkommer ved, at de paagældende Arveladere ingen Børn har, hvad er da naturligere, end at saadanne Beløb netop gaar til den opvoksende Slægts Opfostring, med andre Ord som en Slags Forlodsret gaar til alle dem, der ingen Forsørgere har. Det vil blive noget af et Korrelat til den individuelle Forlodsret, vi nu indfører, hvis disse Midler reserveres forlods til Ungdommen. Ifølge Sagens Natur bliver det først og fremmest til den ubemidlede, eventuelt forsørgerløse Ungdoms Opfostring og Uddannelse, og Staten taber reelt næppe noget herved, alt taget i Betragtning. Den faar alligevel indirekte Glæde af disse Midler og faar, naar det kommer til Stykket, i Virkeligheden saa meget større Aflastning, som man sørger for, at denne Fonds Opgaver og Formaal bliver saa gode, at den appellerer til Samfundets Borgere ved hele sin Idé.

Jeg føler mig ogsaa som praktiserende Jurist overbevist om, at der vil komme mange flere Penge i en saadan Fond, end Staten vil faa, hvis man blot opretholder den nuværende Ordning. Jeg haaber derfor meget, det skal lykkes at opnaa Enighed om en saadan Nyordning.

Med Hensyn til det betydningsfulde Spørgsmaal om særlig Adgang til at testere for Landejendommens Vedkommende takker ogsaa jeg den højtærede Justitsminister for hans Tilsagn om at stille yderligere Materiale til det kommende Udvalgs Raadighed. Jeg er enig i, at hele dette Spørgsmaal i særlig Grad egner sig til Udvalgsbehandling, men jeg henstiller, at vi ogsaa faar lidt nærmere belyst med å jour-ført Materiale, i hvor høj Grad denne særlige Lovgivning overhovedet benyttes i Praksis. Adskillige praktiserende Jurister med udstrakt Klientel paa Landet hævder, at Udnyttelsen er saa sjælden, at de praktisk talt aldrig ser Eksempler derpaa. Den højtærede Justitsminister har maaske selv Erfaringer i saa Henseende. I det Omfang disse særlige Regler benyttes, hvad jeg altsaa gerne vil

have nærmere belyst, vil det for øvrigt være naturligt, at den særlige Fordel, Gaardarvingen opnaar med det Formaal for Øje at bevare Gaarden i Slægtens Eje, hvis han dog sælger, og til en højere Pris inden for en kortere Periode, skal tilbageføres til Medarvingerne paa den Maade, at han til dem maa afstaa en forholdsmæssig Anpart af det Beløb, hvormed Salgssummen overstiger den Værdiansættelse, der er lagt til Grund ved hans Overtagelse af Gaarden.

Jeg skal endnu en Gang udtale vor Tilfredshed med, at Rigsdagen nu har Mulighed for at gøre vor Arvelov mere tidssvarende, og jeg tilsiger vor Støtte til Sagens Fremme, idet jeg udtaler Haabet om, at der maa kunne opnaas Enighed om de af mig fremhævede yderligere Forbedringer af denne betydningsfulde Lovgivning.

Justitsministeren (Elmqvist): Jeg takker for de venlige og paaskønnende Ord, der er fremsat fra alle Sider, i Anledning af at dette Lovforslag er fremsat og Initiativ saaledes er taget til paa Grundlag af den nedsatte Kommissions Arbejde at gennemføre en ny Arvelov.

Jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem Hr. Steinckes lidt ironiserende Bemærkning om, at det havde været saa længe, efter at Kommissionsudkastet var fremkommet, i hvert Fald ikke var møntet paa mig, idet jeg endnu kun forholdsvis kort Tid har været Justitsminister.

Der har jo af de ærede Ordførere været ført en Diskussion om store til Grund for hele Arveretsspørgsmaalet liggende Problemer. Jeg skal ikke komme meget ind paa dette; jeg har hørt paa det med stor Interesse, men jeg mener ikke, der er Grund til at komme ind paa en Diskussion derom i Øjeblikket. Jeg skal kun sige saa meget, at hvis det Spørgsmaal opkastes, om der overhovedet vil være Grund til at afskaffe Arveretten, vil det ikke være nogen stor Overraskelse, at jeg maa erklære mig som en bestemt Modstander deraf. Det for mig afgørende, som taler imod overhovedet at tænke sig en Afskaffelse af Arveretten, er, at man vil synde mod et Grundelement i den menneskelige Karakter, den Trang, der efter min Erfaring bor i enhver, til at efterlade sig noget til sine Børn eller, hvis man ikke har Børn, til sine Slægtninge, eller, saa mærkeligt det end lyder, hvis man ikke har Slægtninge, saa til et eller andet velgørende Formaal. Jeg tror derfor, det vilde være helt forkert overhovedet at røre ved dette, at der skal kunne arves, og jeg tror ogsaa, at det af nationaløkonomiske Grunde